
Havel na Hrad, Markéta z porodnice

Havel na Hrad, Markéta z porodnice

16.11.2009, rubrika: 20 LET SVOBODY, strana: 2, autor: VILIAM BUCHERT

PŘÍBĚHY Z NÁRODNÍ 1989 Alena Ježková byla před porodem, David Dušek točil pro Američany

Mnoho lidí, kteří byli 17. listopadu 1989 na demonstraci studentů na Albertově, pak litovalo, že nedošli až na Národní třídu. I přesto, že se tam odehrál masakr. Jednou z těch, která nelituje, je Alena Ježková. Proč? Tehdejší absolventce Filozofické fakulty Univerzity Karlovy bylo v památný den 23 let a byla měsíc před porodem.

„Upřímně říkám, že bylo obrovské štěstí, že už jsem byla unavená a šli jsme s tehdejším manželem domů. Kdoví, co se mi mohlo v tom mém stavu přihodit,“ říká dnes Alena. Nosila v sobě zřejmě nejmladšího účastníka demonstrace.

„Měli jsme být v Dlouhé ulici a po rozeznání demonstrace se rozdrnel telefon a začali k nám přicházet kamarádi. Někteří, jako třeba Vráťa Doubek, byli hodně zmlácení,“ vzpomíná Alena (jejím manželem byl tehdy Vlastimil Ježek, pozdější ředitel Českého rozhlasu a Národní knihovny - poznámka autora).

Vzhledem k vysokému stupni těhotenství nemohla chodit na další demonstrace v listopadu a prosinci 1989. „Našla jsem si proto místo, kde jsem mohla pomoci. Byla jsem na improvizované recepci na naší filozofické fakultě s jedním nevidomým spolužákem. Úžasná dvojka! Přijímali jsme návštěvy, brali telefony, lidi tam přinášeli kde co. Například spisovatel Bohumil Hrabal 20 tisíc v nějakém papíru. Jeden den pak přinesl sochař Olbram Zoubek posmrtnou masku Jana Palacha. Byl už podvečer, nevěděla jsem, co s ní. Napadlo mne, že ji uložíme v kabinetu fonetiky. Tak jsem vylezla na vysoký regál a tam jsem masku na několik dní uložila,“ vysvětluje Alena Ježková, co dělala v bouřlivé listopadové době před 20 lety.

23. prosince 1989 se jí narodila dcera Markéta. „Měli jsme rodinné heslo Havel na Hrad, Markéta z porodnice. Vrátila jsem se s ní 31. prosince z porodnice. A mezitím se Havel skutečně prezidentem stal,“ popisuje svůj další osud.

Jako mladá maminka na rozdíl od jiných žila po revoluci ve svém mikrosvětě a vychovávala dceru. Později nastoupila do časopisu Reflex, kde byla šest let a objevovala tam nová zajímavá témata.

V letech 2000 až 2002 pak byla ředitelkou oddělení public relations na pražském magistrátu a podle jejich slov až tam zažila tvrdý střet s realitou. Realitou, jak funguje skutečná politika a jak se spravuje země i město. „Byl to jiný vesmír, už tenkrát bylo mnoho rozhodnutí na magistrátu neprůhledných a podivných. Je zhoubné, jak se to všude rozšířilo,“ říká Alena.

Není přitom zklamaná, že by se jí nenaplnily nějaké ideály. Za největší problém současnosti ale považuje to, že společnost je prohníla a slušní lidé a ani média nemají prostředky na to, aby nastavila mantinely, které by tomu zabránily. „Společnost je až moc komerční. Kniha už není kniha, hledí se jen na obchodní úspěch. Noviny už nejsou noviny, je to jen inzertní nosič,“ připomíná Ježková.

Se svou povahou si nepřála být zařazena do systému, ve kterém by musela přizpůsobovat práci někomu jinému. Rozhodla se proto před lety vyrazit vlastní cestou. Věnuje se popularizaci historie se zaměřením na děti. Píše pro ně knížky. Zde je výčet některých z nich: Praha, babka měst; Staré pověsti české a moravské či Příběhy českých knížat a králů. Proдалo se jich na 120 tisíc, což je číslo, o kterém se mnoha spisovatelům může jen zdát.

Hodně však pochybuje o vzdělání české společnosti.

„Celá společnost je málo vzdělaná, neučíme se kultuře, umění, nezajímá nás literatura, málokdo ví, co je vkus, jak ho rozeznat od kýče, jak se má vnímat obraz, nerozeznáme kvalitu od nekvality, máme jako národ malý rozhled. Peníze nemohou být vším,“ říká poměrně našťavaně, když hodnotí stav společnosti.

To je také důvod, proč již několik let nesleduje podrobně českou politiku. „Není na ní nic nového, pořád stejné tváře, vidíme jen aroganci. „Všichni tiše začínají sdílet to, co bylo tady za komunismu - že žijete často ve lži.“ Šla by proto i dnes za něco demonstrovat, pokud by vyvstala taková potřeba?

„Určitě ano, kdybych cítila, že jde o zásadní věc. A až budu starší, možná by mě opět těšilo být součástí systému, pokud by to lidé kolem mne mysleli upřímně. Byla bych totiž dobrou političkou,“ uzavírá Alena Ježková, která v sobě nosila zřejmě nejmladšího demonstranta na akci na Albertově před dvaceti lety.

* Alena Ježková

17. listopadu sice došla k Národní třídě, ale pak šla domů, protože byla těhotná. Po revoluci pracovala jako novinářka, pak v public relations, poslední léta se úspěšně věnuje psaní knih o historii, které jsou určené dětem. Ikonou revoluce pro ni byl a zůstal jednoznačně Václav Havel.